

За разлику од потуљеног начина на који то ради самозвана политичка елита у Србији, странке садашње владајуће коалиције у Словенији су још пре избора најавиле да ће донети законе који изједначавају хомосексуалне са хетеросексуалним паровима у формалној вези, и управо су у процесу да то обећање испуне. Штавише, тај став је, према писању Политике, било и део посебног коалиционог споразума између тих странака још пре избора, тек да не буде забуне.

Наравно, не може се аутоматски тврдити да се већинско гласачко тело у Словенији определило за садашњу владајућу коалицију само на основу тог дела њиховог програма - или чак да је то претежно утицало на то за кога су Словенци давали свој глас на претходним изборима. Али остаје чињеница да је Словенцима јасно, транспарентно и поштено стављено до знања од једног дела њихове политичке класе да ће, у пакету са другим стварима, гласати и за потпуну законску равноправност хомосексуалних и хетеросексуалних парова који желе да формализују свој однос, што укључује и право на усвајање деце. Тиме су тај програм и садашња законска иницијативе словеначке владајуће коалиције добили и свој политички легитимитет.

Може бити и то да се један део бирача који је гласао за једну од садашњих владајућих странака тек сада „пробудио“ и схватио за шта је заправо гласао. Можда многи нису озбиљно схватили тај део изборног програма ових странака. Или се можда многима тада још то није чинило довољно важним, рачунајући да је то – звучи ли познато? – можда, ствар „на дугом штапу“, до које ће проћи још доста времена, а до тад ћемо већ видети шта ћемо. Можда су неки мислили да је то – звучи ли познато? – само вербално залагање темпирано на добијање подршке ЕУ кругова пре избора, након којих би се могли налазити разни изговори зашто „то не може баш сад“, али да ће, ипак, бити „кад-тад“, а затим се некако измуљало до краја мандата. Можда су – звучи ли познато? – и неки гласачи, заузети наизглед важнијим стварима, једноставно били вођени добро познатим магловитим надањима типа „неће ваљда?“.

Све то може да буде, али то, нажалост, није политички битно. Битно је једино то да су сви, али баш сви, били благовремено упозорени за шта гласају, тако да ће, политички гледано, они који се можда сада осећају „превареним“ морати да стегну зубе бар до следећих избора, на којима ће можда мало више размислити о томе колико им је то питање стварно важно. Или да се изборе за одржавање референдума, као у Калифорнији, што је такође легитимно.

У Србији су се, наравно, праве намере садашњих владајућих странака, и по овом и по другим питањима, сазнале тек када је било касно, тј. тек после избора, када је влада већ састављена. И зато је неоспорно право сваког „превареног бирача“ у Србији да се супротставља чак и ванинституционалним средствима стварима које нису биле ни у најави пре избора, које немају никакав политички легитимитет.

Утеха је у томе што се бар сад зна шта странке владајуће коалиције мисле по том питању, што ће бити од велике користи за наредне изборе. Дакле, Демократска странка, Г-17+, СПС-ПУПС и ЛСВ стоје на становишту апсолутне равноправности „геј“ и „стрејт“ популације (овде треба додати и ЛДП, почасног члана владајуће коалиције). Муслиманске и мађарске странке су по овом питању углавном мудро ћутале. С друге стране, мада се Јединствена Србија у лику Драгана Марковића Палме, изјаснила против одржавања „поворке поноса“, то још не значи да јој је то питање довољно битно да би отказала подршку владајућој коалицији (што, на крају, важи и за претходно поменуте муслиманске и мађарске странке).

Дакле, чак и ако то питање не буду помињале странке током наредне предизборне кампање – а није уопште искључено да опет неће – бирачи ће ипак бити у позицији да посредно знају – бар што се садашњих владајућих странака тиче, где стоје по том питању (а, поучени искуством, многи ће вероватно питати и садашње опозиционе странке за њихов јасан, недвосмислен став). Може се претпоставити да ће за добар део верски-оријентисаног дела бирачког тела, тај став бити веома битан, за неке чак и опредељујући, за то коме ће поверити свој глас. Можда ће чак неки који нису намеравали да гласају гласати само да би спречили да се словеначки сценарио понови у Србији – ако, наравно, буду имали за кога да гласају, тј. ако нека странка или група грађана буде имала петљу да се јасно и недвосмислено огласи по овом питању.

Било како било, у сваком случају ћемо имати чистију ситуацију него што имамо сада, бар када је реч о политичком легитимитету равноправности хомосексуалних и хетеросексуалних парова у Србији. Али то ће бити тек након следећих избора. До тада, статус кво је једини легитиман. Дакле, нема „поворки“, нема истополних бракова, нема хомосексуалног усвајања деце – колико год то садашњи министар за људска права желео. Или ће се 20. септембар постати лајтмотив садашње власти. Јер, у том случају, власт и радикалне ЛГБТ групе су ти који су генератори насиља – насиља над бирачком вољом грађана Србије, коју се нису удостојили ни да консултују.